

Անձ մը որուն վստահիւ Աստուածաշունչը կը խօսի այդպիսի Անձնաւոր էակի մը մասին: Եթէ հաւատքը անկէ չի սնանի՝ կը տկարանայ, կրնայ սովի հանդիպել: Հաւատքը ա՛յն ատեն միայն կը զօրանայ երբ ընդգրկէ Աստուածաշունչի ճշմարտութիւնները:

Ի վերջոյ՝ հաւատքը պէտք ունի մարգանքի: Հաւատքը տրուած է գործածուելու համար: Մինչև որ չգործածենք չենք գիտեր թէ զայն ունի՞նք թէ ոչ: Հաւատքը երևան կուգայ յատկապէս հնազանդութեան մէջ. որովհետեւ հնազանդութիւնը ուրիշ բան չէ եթէ ոչ հաւատք՝ ի գործունէութեան: Հաւատքը պէտք է կիրարկէ գործնականապէս ինչ բանի որ կը հաւատայ:

Այդպէս է նաև մարմնի համար: Մինչև որ մարդանք չընենք ու կերակուր չառ-

նենք մեր մարմինը կը թուլանայ և կը մեղկանայ: Հոգիի՛ն համար ալ հոգեւոր անմարտողութիւնը ըսուած բան մը կայ, որ յառաջ կուգայ հաւատքի կիրարկութեան պակասէն: Ուրեմն սկսինք քալել չարուհակարար մեզի յայտնուած լոյսին ներքեւ: Եթէ սկսինք կիրարկութեան դնելով, գործի վերածելով այն ճշմարտութիւնները զորս կը ստանաք իբրեւ սնունդ մեր սիրտերէն ներս:

Մեր հաւատքը աճելո՞ւ է որ մեր զօրութիւնը կ'աւելնայ: Կարելի է աւելի մեծագոյն բարիքի բաղձալ քան հաւատքին աճման, վասնզի այս կ'հնթադրէ երջանութիւնը մեր հոգեւոր կեանքի բոլոր միւս մասերուն:

«Ըստ հաւատոց քոց եղիցի քեզ»:

Հայացուց

Ն. ԱՔԵՂԱՅ

ԲԱՆԱՍՏԵՂԾԱԿԱՆ

Ե Ր Գ

ՀԱՇՏՈՒԹԵԱՆ ՈՒ ՍԻՐՈՅ

ԵՂԻՎԱՐԴԻՆ

Ա՛հ, կը դողա՛յ, կը դողա՛յ երկիրն հիմէն ելած բունդ...
Կարծես իւրադ մը ցասկոս բռներ է գունդն իր ափին
Ու կը սպառնայ զայն նետել վիհերն անդունդ առ անդունդ:

Կը դղրդի՛, եւ այնքան խելացրեմ'ր կու գայ հիւ,
Որ առանցքէն պիտի դո՛ւս հիմա նետուի մոլեգին
Ու բախումով մը յանկարծ դառնայ փռելի ու մոխիր:

Ինչ հոգիներ լուսալիւր, դեռ շողն իրենց չարձակած,
Պիտի այգին դէմ փակեն ծաղիկն իրենց բիբերուն,
Ուր բարութեամբ մ'ըսփոփիչ պիտի ժպտէ՛ր պահ մ'Աստուած:

Ժանհակագի, ռումբերու հրաբուխին մէջ մըխա՛յ
Գուցէ Կէօթէ մը կախարդ, Շէլիի սիրս մը անհուն,
Վոլդեռի մի՛սք մ'ու հոգին Վարուժանի մ'երեսայ:

Թե՛ն, ալիքներն յարաւարժ ովկիանին մարդկային...
 Խոժոռ ու լուռ կ'ընթանան, իբրեւ հըլու ողջակէզ,
 Մահասօճին՝ որ խենց կը սպասէ ծո՛վ արիւնին:

Միակ երա՛զն է՛ր անոնց՝ արեւին հաւտ լոյսին տակ
 Բըռնիլ բրբիջ ու մանգաղ, ու երբ իջնէր մութը հեզ,
 Ճանկնալ արդար սեղանի մ'երանութիւնն անապակ...:

Յերեկն յառիւ արեւուն, ծաղիկներուն, լինեուն,
 Գիւշերն՝ ըլլա՛լ ունկնդիր աստղերու լոյս փայեղին,
 Սուղիլ, խոկալ եւ զգալ շարժն երկունքի մը բեղուն:

Որ չիտէ՛ր վերջնապէս՝ մարդուն երազն այդ վրտմ,
 Որ չյառնէ՛ հին սարսափն անձաներու վերսին,
 Հարկ է որ հոգն իր ծոցէն տալ նոր ծընունդ մ'այլադէմ:

Պրոսթի՛ս մը՝ բնշմէջ հրազայրոյթ աստուծոյ
 Եւ նրզովի տակ հեծող խունապահա՛ր մարդկութեան...
 Որ յօռտուի՛ կենդանի, այլ փրկութեան ըլլայ զոհ:

Նորէն վաճազն մ'արեգա՛կն, ուծով՝ աստուա՛ծ, խիղճով՝ մա՛րդ,
 Որ երկրաւոր վաճապին ջընջէ սերունդը դաժան,
 Ու կամարէ՛ երկնածիղջ նոր հանապարհ մ'աստղազարդ:

Կախուած անդունդն է վար մութ՝ զահալէժի մը ահեղ,
 Կը հեծեժէ՛ն կամարներն խմացակե՛տ տանարին,
 Ու միտքը՝ լոյս, սիրտը՝ ե՛րգ, եղան տեսիլք՝ բիւրե՛ղ:

Երկի՛ր, երկի՛ր, յանուն հէ՛ գաւակներուդ փրկութեան,
 Կանչէ՛ Մովսէ՛ս մը անհուն թող բոցակէզ մորենին,
 Որ հառսին վրայ սա՛ տարածէ թէ՛ն անսահման:

Պարփակելու չափ աշխարհն՝ ըլլայ իր սիրտը թող լայն...
 Եւ աննուազ իր հոգին ըրած հազար հազա՛ր մաս,
 Մանանայի պէս բաւիտ սովեալներուն թող համայն:

Զըլլայ երբեք մէկը կուտ, միւսը՝ նօթի անոր փոլ,
 Երանութիւնն հաւասար՝ չմընայ տէ՛նչ մը անհաս...
 Նոր մարդկութիւն մը, երկի՛ր, արեւի լոյս օրէնքով...:

Բոսրոմօ, Կիպրոս

1939

Վ.Ս.Հ.Է. - Վ.Ս.Հ.Ե.Ն.